

Lizák Pálma:

Vasárnap éjszaka

(Egy munkásember emlékére)

Egy kicsiny szobában húzta meg magát
A nagymama és a négytagú család.
A két gyerek hancúrozott a hitvesi ágyon
Gyér lámpafénynél - szinte ma is látom.

Az asszony süteményt tett az asztalra
Fivéreit s családjuk sűrűn marasztalta.
Élvezte a társalgás eleveenségét,
A feldobott riposztok szellemisségét.

A nagy szőke férfi csendesen figyelte,
Az elvont beszélgetést olykor irigyelte.
Egyszerű lélek volt, tisztességgel áldva,
Nem értett szóhoz, más volt a szakmája.

Az asszony élénk volt, hevesen vitatkozott,
Irodalmi kérdésekről másnak szót nem hagyott.
Gyárbeli munkája szellemét nem kötötte le,
Gondolkodni, elmélkedni így maradt ideje.

A férfi gépmunkás volt a csepeli gyárban,
Sárga rézhuzalok kígyóztak nyomában.
Nyútt bakancsban lépte negyven éven át
A hajnali órákban rohanva - gyár kapuját.

Szíve együtt dobogott a gépek ütemével
Tisztos munkát végzett két dolgos kezével.
Nem vágyott többre, síbölt haszonra,
Büszkén tekintett a huzal-halomra.

Egy kívánsága azért mégis felmerült
Lakásra vágyott, hol élhetne emberül.
Sokévi küzdelem, filléres gond után
Kezében kiutalással ment haza délután.

Mindössze néhány év telt el ezután,
Mikor újabb papírral ment haza délután.
Eladták a gyárat, nincs munkája már,
Elmehet nyugdíjba, ideje lejár.

Az asszony is követte s otthonában ült,
Számolta a filléreket, mi hova került.
A rezsire sem futja, gyűlik a sok számla,
Homályos a holnap, bizonytalan máma.

Félelem költözött a még új lakásba,
Emésztő gondok telepedtek rája.
A férfi meggörnyedt, elfogyott szava,
És a szíve megállt vasárnap éjszaka.

(1997.05.18.)

